

**MRTVÍ KRÁČÍ PO ZEMI:
ŽIVOT V RÁJI**

Martin Štefko

(ukázka – 1. a 2. kapitola)

Martin Štefko – Golden Dog
2017

Text © Martin Štefko, 2016
Obálka © Tereza Šedová, 2017
Korektury: Veronika Štefková, Radka Schreiberová

Knihla obsahuje explicitní scény násilí a pohlavního styku, což by u mladistvých do 18 let mohlo vést k nevratnému poškození jejich mravních hodnot. Nejedná se však o zákaz, ale pouze o doporučení pro toho, kdo bude knihu číst.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko v roce 2017
v edici Golden Dog
jako svou 8. publikaci
Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov
www.goldendog.cz
1. vydání

Tiskem Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2017
www.novaforma.cz

ISBN 978-80-88067-07-8

PENÍZE, NEBO ŽIVOT

Vleču se už dva dny v kuse. Vydechneš, končíš. Takhle jsou karty rozdaný. Hlavně v oblasti, kde není přirozenej úkryt, ani žádná výstavba, kde by se člověk skryl. Přesně to se mi stalo. Koncentrace chodců je nízká, ale zdání klame. Jednou si usteleš pod otevřeným nebem a máš na problémy zaděláno.

Tohle se mi nestane!

Noc je našťestí za mnou. Byla chladná. Jednou jsem si ho vyhonil, abych se zahřál. Překvapivě to pomohlo. Už se táhnu dál. Teď se fakt táhnu, protože mi nezbejvaj síly, abych se promenádoval jak správnej kovboj. Když už jsme u toho, správnej kovboj by měl koně, ale zatím se mi nepošťestilo najít nějakyho, kterej by neměl podobu salámu, anebo aspoň dost odporně nesmrđěl.

Svět se pohnul a já pokračuju po svejch. Zatím úspěšně. Pěkně dál, rovnou za nosem.

Za chvíli si odpočinu. Vždycky se nějaký místo najde. Jestli dobře vidím, rozbřesk přede mnou odhalil menší lesík. Je ještě daleko, takže to klidně může bejt fata morgana, ale i fata morgana znamená, že tam někde v dálce něco je. Jenom to najít. Slunce se nerozehřálo natolik, aby mě úplně zblblo.

Vyprahlá pustina a v ní lesík. Oáza klidu.

Určitě.

Vylezu si na strom a tam si dáchnu. To můžu, protože ty šmejdi – k mýmu velkýmu štěstí – maj sice enormní hlad, ale nelezou po stromech. Kdyby lezli, jsme ztracený. Nadobro. Třeba ještě existuje naděje. Vratíme se zpátky do větví, obrátíme evoluci a budou z nás opice.

Jsem unavenej a nohy se mi pletou. Stejně jdu dál. Neochvějnej jak maják v bouři.

Rozhlížím se. Snažím se zahlídnout cokoli podezřelýho. Šťestí mi přeje. Přede mnou nic, co by stálo za pozornost. Nic, co by se hejbal jako stařenka

pod proudem. Že by oblast už někdo vyčistil? Na jednu stranu jsem mu vděčnej, na druhou stranu mě žere, že jsem dva dny nepřidal zárez do zápisníku. Takhle těch deset tisíc zombivců nedám. Ale ne, nemám strach. Lidí bylo sedm miliard, spíš plus než mínus. Můžu bejt v klidu. Mých necelých osm tisíc sejmutejch je prd v bazénu. Pořádně smradlavěj prd.

Což mi připomíná, že bych se měl vykoupat. Člověk může vypadat jak kovboj, ale nemusí smrdět jak přeplněnej septik. Ne, že bych si sral pod sebe, ale potíš se, sem tam ti něco zůstane na oblečení, když se rozvášníš a velkým kamenem, ktorej jen taktak uzvedneš, mlátíš do měkkejch tkání. Poslední pračku jsem ovládal jako malej kluk, když jsem do ní strkal kocoura, takže moc zkušeností, jak se vycídit, nemám. Nějakou dobu jsem nenarazil ani na pěknou říčku, která by stála za vypítí. V tý poslední se nedalo ani umejt. Skoro jsem si říkal, že mý gatě jsou čistší. Mrtvolý a nemrtvolý se v proudu vozily jak děcka na horský dráze. Zamával jsem a zdrhal, aby si mě nespletly s Mickeym Mousem a nechtěly podpísat krví.

Mickey Mouse v mojí představivosti získává až moc jasný kontury a já si konečně uvědomuju, že jestli do hodiny neusnu, zkolabuju. Vodu ještě mám. Šetřím s ní. Ne dost. Třeba halucinace potřebuju. Ulehčí mi. Dostanu se jinam, abych si uvědomil, že je ještě pro co žít. Měl bych Mickeyho vyzvat na souboj. Trochu bych se obával, že jak má velkou hlavu, netrefil bych mozek, aby byla smrt jistá. A zombie Mickey? Ne, díky nechci. V závěsu za ním by se objevili i Minnie, Pluto, Donald, ktorej by nesklapnul ani po smrti, a nejspíš i Goofy, ktorej je stejně jenom převlečeněj Pluto. Anebo naopak.

Měl bych si odpočinout.

Musím si odpočinout!

Ani nevím, odkud se ten chlap vzal. Nejspíš se skrejval za kamenem nebo za stromem. Překvapil mě. Válím se po zemi. Nohy se vzpíraj. Celý tělo protestuje. Nechci se zvedat, nechci se postavit, nechci nic, jenom ležet. Jenže pud sebezáchovy, ten protivnej kluk, co mi párkrát zachránil kejhák, se dere na povrch a chce mě zase bránit.

„Peníze, nebo život!“ zařve na mě zarostlej neandrtálec. Míří na mě pistolí. Ani si nevšimne, že já jsem taky tasil. Jeho slova mě přimějou s výstřelem vyčkat.

„Co to kurva meleš?“

Mám čas si loupežníka prohlídnout. Prach se usadil a přede mnou se vyloupnul bezdomovec, ktorej by rád čekal ve frontě na polívku, kdyby ji rozdával někdo, komu vnitřnosti nevisí na posledním vlásku. Oblečení má potřhaný, což mě irituje, protože ve světě, kde je lidí nedostatek, se vždycky daj najít hadry, který držej. Jenže nic na něm nevypadá tak pitomě jako slova, který pronesl.

„Peníze, nebo život!“ zopakuje nahlas, jako kdybych prve neslyšel.

„Peníze, nebo život?!“ papouškují jak špatnej imitátor. „To si ze mě děláš prdel?!“ Znejistí. „K čemu ti, kurva, v tomhle světě budou peníze? Seš tak padlej na hlavu, že sis nevšiml, že jediný, k čemu jsou peníze dobrý, je utřít si s nima prdel?!“ Znejistí mnohem víc. Pokračuju v krasojízdě: „Dávám ti jednu šanci, očividně jenom proto, že jsi blbej jak zlomený tágo. Vypadni, prostě padej, nech mě na pokoji a neotáčej se. Zapomenem, co se stalo. Každěj půjde svojí cestou, co ty na to?“

Situace se nevyvíjí podle jeho očekávání. „Mám pistoli,“ oznámí mi hrdě.

„Jo, všiml jsem si. Já ji mám taky, ale na rozdíl od tebe jsem bouchačku už použil. Jako nic ve zlým, ale tvoje ruka není dvakrát jistá. Ani bych se nedivil, kdybys neměl nabito.“ No jo, uhodil jsem hřebíček na hlavičku. Cvakal by naprázdno. Poznal jsem to z jeho výrazu. Prostě si něco zkouší. Možná jsem první pitomec, co mu vlítnul do „rány“. Lidí tu zrovna není jak na Vánoce před Rockefeller Center.

„Jsem nebezpečnej!“ Je nebezpečnej, ale sobě.

„Jasný, ale jestli okamžitě nevypadneš, ustřelím ti hlavu. Takhle, jak to říkám. Prostě ti ji ustřelím. Nemám s tím problém. Rozumíš? Klidně se mi podívej do očí, abys pochopil, že neklapu hubou naprázdno.“ Ležím pořád na zemi a špičatej kámen se mi zavrtává do prdele. Ani se nepohnu.

„Já ale potřebuju peníze,“ stojí si za svým.

„Jo, potřebuješ, ale já ti žádný nedám. Žádný nemám. Vypadni, běž si čekat na jiný nešťastníky. Se mnou máš smůlu. Abych parafrázoval tvý slova: Svobodu, nebo život?“ Natahuju kohoutek, aby moje slova padla důrazněji. Očividně se mi daří, protože chlapec o krok ustoupí.

„Ty se mě nebojíš?“ ptá se nejistě.

„Chápeš rychle. A teď se otoč a vysmahni.“

„Takže mi nedáš peníze?“

„Ne, žádný peníze ti nedám,“ říkám pevně.

„Aha, no... tak to jsem se... asi jsem se splet.“

„I tak by se to dalo říct.“

„Takže já půjdu?“

„Výbornej nápad!“

Otočí se, docela zkroušeně. Střelím loupežníka rovnou do týla. Jeho tělo se zvedne na špičky, jak ho síla střely zasáhne, a pak po hlavě přepadne. Tvrdá rána, kdy mu praskne nos, což ho už netrápí.

Nemůžu si dovolit, aby se mi takovej magor kradl za zádama.

Kde mám jistotu, že příště zas nebude mít nabito?

Kde mám jistotu, že si to v hlavě nesrovná a neuvědomí si, kdo je nepřítel?

Zvedám se ze země, na což nejsem zvyklej. Rozhodně ne po tom, co mě někdo srazí. Co následuje, je naučený. Začínám mrtvolu šacovat. Ještě se

ujistím, že průstřel, kterým jsem mu zkratoval obvody, je fatální. Můžu být v klidu. Jeho mozek se rozloučil s pevnou schránkou a vyplaval na povrch. Je směšný, že jeden orgán dokáže utvářet různé osobnosti, ale na čerstvém vzduchu vypadají všechny mozky stejně. Hromada sraček, která nedrží tvar.

Prohledávám mrtvýmu kapsy, ale začínám se smířovat s tím, že jeho nejzajímavější majetek je pistole bez střeliva. Nakonec v zadní kapse najdu peněženku plnou bankovek. Je to pořádnej pakl, jako kdyby se chystal na jízdu se striptérkama. Jedný by zvládnul narvat kalhotky tak, že by vypadala jak ladyboy.

„Tys vážně chtěl peníze, co?“ povzdechne si. Zabil jsem ho pro jeho obranné mechanismus. Každý máme něco, ale je pitomost to zkoušet zrovna na mě.

V peněžence má kromě bankovek, který si strkám do batohu jako vzpomínku na starý zlý čas, fotku dvou dětí. Jsou nejspíš mrtvý. Nemá smysl pro ně tesknit. Když nastal konec světa, alespoň toho kapitalistického, odešlo mnohem víc malejch dětí.

Nechávám „peníze, nebo život“ i s lesíkem, kterej pro mě už nepředstavuje oázu klidu, za sebou a popřeju mrtvýmu, aby našel spočinutí v chřtánu zombie, který má hlad, že nepohrdnou ani mrtvým masem. Nemůžeš být vybíravej.

Je mi šoufl, ale nutím nohy k pohybu. Terén je i přes nějakou ten porost otevřenější, až moc otevřenější, a tak jdu dál. Mohl bych padnout, mohl bych se válet jako propíchnutej had, ale já jdu za svým cílem. Chci zabít. A i když teď zabijím akorát sebe, protože konfrontace se zlodějíčkem mi síly nepřidala, dál přemlouvám nohy, aby se střídaly a já se posouval po tomhle pustém světě, kterej se stal mým nedobrovolným, ale jediným domovem.

Něco mi říká, že místo odpočinku je blízko. Ne proto, že bych měl nejasnej pocit v žaludku, tam mám hlad, ale proto, že je ve vzduchu cítit smrad hnijícího masa. Silnej smrad, hodně koncentrovanej. V blízkosti je obrovská hromada mrtvého lidského masa, který se na slunci rozkládá. Není to maso na nemrtvejch, ale na skutečnejch mrtvolách. A tam, kde je pořádna hromada mrtvol, bude i parta lidí, která z živejch mrtvoly udělala. Tohle je daný. Lidi chtěj přežít. A přežijou díky zabíjení. A zabíjet mozkocucy není nutně pravidlo. Někdy je potřeba zabít všechny. Ten za mnou by vyprávěl...

Jenže s partou lidí vždycky vzniká pořádnej problém – bude se skupina snažit odstranit i tebe, anebo s tebou bude jednat jako s kámošem a nechá tě vyspat? Pravdu nezjistíš, dokud to nezkusíš. A mně zas tolik jinejch možností nezbejvá.

Riskuju? Riskuju, když chci věřit, že se najde pár duší, který mě nesejmou hned, jak mě uviděj? Jo, riskuju, hlavně když se klátím jak jeden z těch, co

jsou na Zemi v přesile, ale vždycky můžu doufat. Jsem jenom osamělej poutník, kterýho přijmou mezi sebe. No, a když ne, pořád mám trochu síly, abych se bránil do posledního dechu.

Stoupám po prudký cestě, která mi připomíná schody do nebe. Jak kdyby nahoře fakt nebe čekalo. Když ne nebe, tak pevnost bohů. Slunce je ještě vysoko. Pořádně nevidím, k čemu stoupám, protože ten protivnej zlatej kotouč mě nutí jít s hlavou skloněnou. Ani klobouk nepomáhá. Díky tomu sleduju cestu, kterou lemuje ten nejdívnější svah, jakej jsem kdy viděl. I když mrtvolý potkávám často, tohle je unikát. Někdo těla naaranžoval, aby obklopovaly stezku až nahoru k... Žádná pevnost bohů. Spíš jsem narazil na peklo. Konečně!

Snažím se nevnímat smrad, kterej mě obestírá jak parta zpocenejch tlustých v bavlněných hadrech, co se mnou jedou přečpaným autobusem okolo skládky. Smrad hnijícího masa se vleče všude, ale tady je ho tolik, že se i po letech zkušeností zalykám. Naštěstí nemám co zvracet. Poslední dny jsem moc nejedl. Párkrát dávám, ale jsem v pohodě. Nakonec se dostanu až nahoru, kde na mě čeká něco, co mě fakt vytrhne. Nejspíš jsem se vrátil v čase, protože za pár stromama, který tu zůstaly, stojí...

„Palisáda?“ zkouším to slovo, který jsem nikdy dřív nepoužil. Kolikrát má taky člověk šanci říct, že stojí před středověkou palisádou? Já si užívám svý poprvý, když pochopím, že jsem dosáhnul vrcholu sil. Ještě se mi to nestalo. Tohle je poprvý – aha, další poprvý! – od doby, co putuju přes Státy jak ve zdlouhavým experimentálním westernu, kdy jsem si jistej, že se dál nehnu.

Tohle je konec.

Nohy mě zradí a já si kleknu tam, kde stojím. Je to rána a batoh na zádech se mi nepříjemně zaryje do ramen. Kolena se zaboří do rozpraskaný hlíny a do kůže se zabodávaj špičatý šutry. Je mi to ukradený. Nezáleží na tom. Z ruky mi vypadne brašna. Dávno jsem zapomněl, že ji nesu. Zpitoměle sleduju zvířenej prach. Něco se mi snaží říct. Nerozumím. Za tím prachem, někde, vidím pohyb. Anebo se mi to jenom zdá. Hlava se mi motá, že bych mohl děcka zadarmo vozit jak na kolotoči.

Je úleva, když přijde konec.

Velká úleva, protože potom už není nic.

JIZVY A ČTYŘI PRAVIDLA

Sedím na židli a kolem je tma. Není mi zima. Není mi teplo. Není mi nijak.

Najednou se všechno mění.

Sedím na větvi a dívám se na svoje nohy, který se bimbaj ve vzduchu. Pod sebou mám vysokou trávu, která se pohybuje jako vodní hladina. Podobně se vlní tráva ve starejch japonskejch filmech. V těch černobílejch. Směr větru se mění. Otočím se a vedle mě sedí pták. Klove mě do ruky. Necítím bolest. Chci uhnout. Nemůžu. Neovládám tělo. Pták mě dál bodá zobákem. Perpetuum mobile. Na hřbetě ruky se objeví krev. *Konečně*, napadne mě.

Pak spadnu.

Otevřu oči. Ležím ve vodě. Jsou v ní stíny. Pohyb. Voda mě nadnáší. Jako kdyby byla opravdu hodně slaná. Nemůžu ochutnat. Jenom pozoruju. Nemusím plavat. Nepotopím se. Asi nejsem z masa, spíš ze dřeva, lehkýho, co pěkně plave. *Ožiraj mě ryby*, uvědomím si, když rozpoznám stíny pod hladinou. Voda se začne barvit krví. Mojí krví. Chci křičet.

Potopím se pod hladinu, zničehonic.

Ležím na stole. Jsem nahej. Nejsem přikurtovanej. Není třeba. Paralýza neustoupila. Bolí mě břicho. Ale fakt fest. Jak kdybych snědl kýbl fazolí a myslel si, že dvě porce pořádně pálivýho vindaloo dokážou rozehnat prdy, co se mi valí střevama. Místo toho můj žaludek hoří. Ruce ani nohy nejsou schopný cokoli udělat. Křičel bych o pomoc, kdybych otevřel tlamu a vydal jakékoli zvuk. Nic. Pořád jsem jenom pozorovatel. Dívám se, cítím bolest, ale tím mý kouzelný schopnosti končí. Najednou překvapivě nadzvednu hlavu. Chyba! Moje břicho je otevřený. Vidím si do nitra. Jsem rozežraný zevnitř. Červi se svíjej v mejch útrokách a hodujou na zbytcích tkání a orgánů. Nikde žádná krev. Jako kdybych ani nebyl živej. Jako kdybych byl mrtvou vzpomínkou na krasavce, kterým jsem bejval, na borce, co měl vlastní

kancelář, malej, nicotnej, zaprděnej život, na toho ubožáka, co se svý ženě nedokázal postavit. Posloužím aspoň červům. Někdo ze mě má něco dobrýho. To je fajn, ne?

A pak se probudím.

Jsem dehydrovanéj jak mumie a mám hlad, že bych si na vlastní ruce pochutnal. Nejsem mrtvej? Jsem nemrtvej? Moje obavy se rychle rozptýlí. Ležím na měkký matraci. Uvědomuju si, co se mnou je. Uvědomuju si svoji existenci. Snad je to pořád důkaz života.

Něco je jinak.

Jak je sakra možný, že ležím v posteli? Jak jsem se do ní dostal?

Jaký je moje překvapení, když si sáhnu k boku a nenahmatám kolty. Nepřítomnost kalhot mě taky neuklidní.

„Pistole jsme ti uklidili,“ řekne hlas, kterej mi nijak neuleví. Když ti chybí gatě, chlapskej hlas tě nepotěší.

„A ostatní věci?“ zeptám se a snažím se zůstat v klidu. Ve skutečnosti mám pocit, že jsem v ohrožení stejně jako člověk zavřenej v kleci s pěti nemrtvejma. Jsem v pasti, ale ještě chvíli naživu. Vždycky si říkej, že když nejseš mrtvej, tak hlavně proto, že ty druhý nechťej, abys skapal. To je dobrý znamení. Anebo si tě chťej vychutnat a mít tě co nejsilnějšího na mučení. Dehydrovanéj člověk nikdy nebude šťavnatej jako vykrmenej vepř.

„Všechno je tady, o nic jsme tě nepřipravili.“

Jo, tohle jsou slova, po kterých se ti stáhne svěrač. Když otevřu oči, možná zjistím, že mám uříznuté nohy. Ale třeba je všechno v pohodě. A tak nezbejvá než...

Otevřu oči.

Jsem v malý chatce, snad srub. Všude samý dřevo. Je léto, je příjemně, ale když je zima, musí sem táhnout jak Skotům mezi nohy. Ležím na posteli. To už vím. Palanda, dost široká. Uprostřed místnosti, jediný, kterou chajda má, postává židle a na ní trůní chlapík. Není od pohledu příjemnej. Typ, kterýho když nebudeš poslouchat, skončíš pod jeho podrážkou a ještě budeš rád, že nic nevyšlápнул, když ji budeš čistit jazykem. Drsnej chlap, což mi rozproudí krev v žilách. Znáš to. Dva kohouti na jednom smetišti nikdy nevěstěj nic dobrýho. A já kohout jsem. Druhej kohout nemusí vědět, že jsem bejval účetní.

Na hlavě se mu leskne prvotřídní pleška se spoustou vad – plno jizev a rigolů, jak kdyby myš vzala malej pluha a připravila pole k osetí. Očividně nic nerostlo a myš neuspěla. Jízvy dosvědčujou, že se Plešoun akce nebojí. Anebo jako malej spadnul do mixéru. Na sebe si nevzal kovbojskej háv, což je škoda, protože by souboj mezi náma vypadal fakt dobře. On samozřejmě jako padouch, já jako eastwoodovskej kladás. Místo koženéj kalhot, pořádně vysokejch bot, košile, vesty a klobouku, si na sebe můj sok nahodil

džiny, který pamatují pevnější časy. Kdybych se dobře díval, možná zjistím, jestli má spodňáry. Potrhaný rifle nikdy nevyjdou z módy. Natáhl na sebe tílko, který dává vyniknout muskulatuře, nad níž bych klidně zahvízdal. Svaly se dmou jak vyfoukaný pumpičkou. Ne tolik, aby prasknul. Je osvalenej, ale vypadá dobře. Tohle je něco, co se moc nevidí. Nic proti zombie světu, člověk si vybírat nemůže, ale dostatek jídla a obžerství nejsou pojmy, který by se skloňovaly denně. Dobře živenej, zdravěj chlap – až na tu rozjebanou hlavu – se jen tak nevidí.

„Máš za sebou dlouhou cestu, co?“ nadhodí ledabyle.

„Vypadám na to?“

„Popravdě vypadáš, že přicházíš z roku 1870.“

„Oblečení lidí mate.“

„Taky myslím.“ Na chvíli se odmlčí. Mám pocit, že skončilo milý ořukávání a je potřeba přejít k věci. „Víš, kde jsi?“

„Jen zhruba.“ Stát bych tipnul, ale kam mě odtáhli... V hlavě se mi vyba-vuje slovo palisáda, což mi přijde uhozený.

„Právě teď jsi v osadě, kde nejsme rádi, když někdo přijde a my o něm nic nevíme.“

„Jste podezřívavá banda, to je přirozený.“

„Ano, podezřívaví zvláště k lidem s tvým arzenálem.“

„Chlap se musí umět bránit.“

„To, co u sebe máš, by nám stačilo minimálně na rok.“

„Vidíš, a já bych rád přežil dýl. Seš v osadě sám?“

„Sám v osadě? To je pitomá otázka.“

„Asi se snažím hrát pitomýho, abych nevypadal nebezpečně.“

„Teď zrovna moc nebezpečně nevypadáš.“

„To se vsadím. Kdo mi stáhnul kalhoty?“

„Nemusíš mít strach, nikdo tě neznásilnil.“

„Připouštím, zadek mě nebolí.“

„Dva chlapi tě odnesli, jedna z našich žen se o tebe postarala.“

„A ty na mě dohlížíš, abych neprovedl něco nepředloženýho?“

„Dá se to tak říct. Je to lepší, než abychom tě někde zavřeli jako zvíře, nemyslíš?“

„Nestěžuju si. Seš tady asi někdo důležitěj, co?“

„Dá se to tak říct. Něco jako starosta, ale nerad se považuju za víc než ostatní.“

Skvělý, nejspíš jsem se objevil v komunistický zemi. Plešoun mi byl sympatickej, ale co mi popisuje, zní divně. Nevím o jejich osadě vůbec nic, ale když větší skupina lidí přežila tak dlouho, nemůžou bejt normální. Vždycky je za rohem průser. Klidně se vsadím, že tam venku, za dřevěnejma stěnama,

nečeká vůbec nikdo. Anebo jsou všichni nemrtvoly, figuríny, něco podobného. Svět se sice pohnul, ale ne tak moc. Šílenej byl už před tím.

„Kolik je tady lidí?“

„Se mnou dvacet jedna. Nejsme velká osada. Snažíme se to tak udržet.“

„Takže mám hodně rychle vypadnout.“

„To záleží.“

„Tady se nám to začíná komplikovat, co?“

„Jsme osada, která si udržuje řád. Máme pro tebe místo, minimálně do doby, než zesílíš. Právě proto musíš dodržovat určitá pravidla.“

„Pravidla?“

„Pravidla nesmíš porušit. Jestli chceš osadu udržet pohromadě, musím na tom trvat.“

„Dobře, o co jde?“

„Zprvče, nikdy nemluv o tom, co se stalo.“

„Jako konec světa?“

„Ano. Minulost před apokalypsou neexistuje, mluv o přítomnosti. Nebo budoucnosti. Co budeš dělat, kam jdeš, co máš rád. Žádná minulost.“

„Dobře, to zní... rozumně.“

„Zadruhé, nepoužívej zbraně a nenos je. Jsou povolené jen na hlídkách. Ty jsou pravidelné. Osm hodin jedna dvojice. Pokud zůstaneš, budeme mít společné hlídky.“

„A budem střílet nemrtvé?“

„Když se objeví.“

„Fajn, s tím nemám až takovej problém.“ Ale kolťáky bych chtěl zpátky!

„Skvělé. Třetí pravidlo je jednoduché. S nikým si nezačínej.“

„Jako sex?“

„Ano, sex. Máme tu jen páry nebo samotáře. Tak to musí zůstat.“

„Proč?“

„Prostě nesmíš narušit existující vztahy.“

Moc na výběr nemám, takže souhlasím, i když se mi osada zamlouvá míň a míň. Začínám mít strach, co mě čeká venku. Možná bych měl zůstat v posteli. Možná bych v ní měl umřít.

„A pak poslední pravidlo,“ řekne s takovou silou, až některý jizvy na pleši ztmavnou.

„Vždycky je poslední pravidlo.“

„Pokud se rozhodneš odejít, nikdy se nevracej.“

„Nebo?“

„To si domyslíš.“

Nemluví v detailech, ale následek porušení posledního pravidla se nabízí. Zjizvenej plešoun se mi zamlouvá. Jasně stanovuje pravidla. Má představu o tom, co dělat, aby osada fungovala. Ještě bych se měl podívat ven, abych si

fungování ověřil na vlastní oči. Celkem mu věřím. A to by mohl být problém. Nevyplácí se lidem věřit.

„Mám otázku,“ uvedu se.

„Ano?“ pronese mile. Dotazy čekal.

Nabízí se jich víc, ale začnu zlehka: „Jak se jmenuješ?“

Plešoun se usměje, což by obstojně vyděsilo třídu na prvním stupni. „Ernest. A ty?“

„Kovboj.“

„Jo, tohle jméno k tobě sedí. Už na něj slyšíš?“

„Když se dostanu k lidem, s kterými se sblížím, jiný jméno nemám.“

„Nový svět, nová identita, co?“

„Tak nějak. Vsadím se, že jste před koncem světa nežili v týchle osadě.“

„Každý žil jinak. Ale když se ti na prahu zhroutí člověk, co je narvaný do kovbojského, překvapí tě to i dnes.“

„Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Několik hodin, ne moc dlouho.“

„Tomu věřím. Necítím se vyspanej dorůžova.“

„Tady tě dáme dohromady. Máme dost jídla.“

„To jsem rád, ale bodla by voda.“

Ukáže rukou na stolec, kterýho jsem si do té doby nevšiml. Stojí mi u hlavy v mrtvém úhlu. Stolec je rozviklanej. Jako trofej na něm trůní orosená sklenice s vodou. Natáhnu ruku a ve stejnou chvíli si uvědomím, že se musím zvednout, abych se napil a neutopil. Nabídnutá voda je jako sex s krásnou ženskou. Když piju, neskutečně si to užívám. Jakmile je hotovo a odkládám prázdnou sklenici, chci víc, protože to bude stejně krásný. Jenže když máš moc vody najednou, udělá se ti akorát blbě. Stejně jako tě omrzí sex s jednou ženskou. A tak pokládám sklenici zpátky na stolec, o nášup si neříkám.

„Díky.“

„Není zač. Jestli máme něčeho dostatek, tak vody.“

„To se máte. Já na moc pramenů cestou nenarazil.“

„Oblast je hodně suchá. Najít nekontaminovanou vodu je zázrak. Však uvidíš, jaký jsme měli štěstí. Máme obrovský zásoby pitný vody, která skvěle chutná.“

„Můžu potvrdit.“

Zvedne se ze židle. „Cítíš se na prohlídku osady?“

„Mám bejt nervózní?“

„Myslím, jestli se na to cítíš fyzicky.“

Zkusím se posadit. Fyzicky se rozhodně necítím jako mladík, ale člověk pár let před čtyřicítkou ještě neuvažuje, že jeho tělo je jenom ze součástek,

který se časem opotřebujou. Namlouvám si, že je můj stav způsobenější dehydratací, a nejspíš to funguje, protože se posadím a hlava se mi přestává motat.

„V pohodě?“

„Jak kdybych měl kocovinu a navíc souložil s ženskou, co celou dobu smrkala.“

„Tady máš,“ hodí mi kalhoty a já je frajersky nechám padnout na zem, až to zazvoní, jak přezka pásku flákne o podlahu.

„Díky,“ odvětim vděčně a seberu gatě. Natahuju si je. Nic jednoduchého, když máš každou chvíli pocit, že se ti hlava zas roztočí a ty si u oblíkání zauzluješ ruce. Úkol splněn, zakasám si tilko a nakonec se mi podaří zapnout knoflík i pásek. Máma by ze mě měla radost. Na chvíli si lehnu, abych měl jistotu, že neomdlím. Vážně blběj stav, ale co nadělám, když jsem tak pitomej a způsobil jsem si ho sám? Až se najím, pořádně najím – to znamená, že spořádám celou konzervu a něco k tomu – bude líp. Tělo bude fungovat, jak má. Věřím tomu!

„Chceš pomoci?“ ptá se Ernest, když mě vidí.

„Dobrý,“ řeknu, i když bych dal nevím co za kriplkáru.

Nadechnu se, pořádně, zhluboka. Stojím na nohou, chvíli se opírám o stěnu, která by mohla bejt o něco blíž. Ono to půjde. Udělám několik prvních kroků.

„Jak kdyby ses znova učil chodit, co?“ směje se Ernest.

„To se poddá.“ A mám pocit, že to fakt bude dobrý. Když mě takhle uvidí lidi venku, budou mě podceňovat. Neuvidí hrozbu, a to je dobrá strategie, jak zapadnout. Nevím, co jsou zač, oni neví, co jsem já zač, a tak budem budovat přátelský vztahy, než abysme po sobě hned stříleli. Stejně nemám čím, protože moje kolty jsou kdovídkde.

Úkol číslo jedna: Dostat pistole zpátky!

Když se Ernest postaví, je impozantní. Není vyšší než já, snad stejně vysoký, ale jeho svalstvo... pecka! Kdybych víc posiloval... Stejně nemám dost jídla. Plešoun vypadá jak maršmelounovej paňáca, až na to, že ho nemáš chuť nakousnout. Nejspíš by ti urazil palici.

Vyjde z chajdy jako první a čeká venku. Je tam moc světla. Jak kdyby se slunce rozhodlo, že jsme se neviděli až moc dlouho, a tak mě vítá se vší parádou.

Vstoupím do světla a rozhlídnu se po malým ráji na zemi, kde se nesmí mluvit o minulosti, cizoložit a nosit zbraně. Jo, a nesmí se sem vracet.

Jak kdybych se objevil v nějakým westernu ze třicátých let.

Dokončení příběhu získáte na internetové adrese:

<https://www.goldendog.cz/produkt/mrtvi-kraci-po-zemi-zivot-v-raji/>

